

Arrest

nr. 38 403 van 9 februari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 november 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 december 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 24 oktober 2008 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 3 november 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Keniaans staatsburger te zijn van Kikuyu origine en afkomstig van Molo, Rift Valley Province. In 1997 werd u lid van de Mungiki-sekte. U liet uw christelijk geloof achter en trad toe tot de sekte omdat u aangetrokken was door hun gospel en de manier waarop zij bidden, meer bepaald zoals de voorouders het deden. U hoopte dat God op die manier uw gebeden zou aanhoren. Op dat ogenblik was u echter nog niet op de hoogte van bepaalde praktijken van de Mungiki die u onethisch

vindt, zoals vrouwenbesnijdenis. De sekte evolueerde bovendien ook meer en meer in een maffieuze organisatie, waar u zich niet in thuis voelde. U had echter de eed afgelegd en kon ondanks de smeebeden van uw vader, die sterk gekant was tegen uw lidmaatschap, de sekte dus niet meer verlaten. Na het overlijden van uw vader in januari 2008 vreesde u echter dat er een vloek op u zou rusten als u niet uit de beweging zou stappen. U woonde geen vergaderingen van de sekte meer bij en begon in het geheim terug naar de kerk te gaan. Ongeveer een maand na het overlijden van uw vader werd u opgezocht door een u onbekende man, waarvan u aanvoelde dat het een Mungiki was. Hij zei te weten dat u één van hen was en vroeg of u zich de gospel niet herinnerde. U antwoordde dat u naar de kerk ging om te rouwen voor uw vader en beloofde dat niet meer te doen, waarna u deze man nooit meer terug zag. Vervolgens belandde u als gevolg van het op dat ogenblik in de regio heersend verkiezingsgeweld in een kamp voor ontheemden, waar u uit vrees voor de Mungiki nooit lang op dezelfde plaats bleef. Uw moeder zou er een aantal keer het bezoek gekregen van mannen die op zoek waren naar u en beweerden vrienden te zijn. Ze had hen echter nooit eerder gezien, waaruit u afleidde dat het leden van de Mungiki-sekte waren. In het kamp ontmoette u vervolgens een zekere Johannes. U vertelde hem uw problemen, waarop hij u aanbood tegen betaling van 200.000 Keniaanse Shilling het land te helpen ontvluchten. Hij regelde de nodige documenten, waarna jullie samen op 23 oktober 2008 vanuit Nairobi naar België vertrokken. U kwam op 24 oktober 2008 in België aan en vroeg dezelfde dag nog asiel.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Vooreerst maakt u uw beweerd lidmaatschap van de Mungiki-sekte niet aannemelijk.

Zo kon u slechts 3 vooraanstaande leden van de sekte bij naam noemen (gehoorverslag CGVS, p. 20-21), en slaagde u er niet in andere leidinggevendens te herkennen. Zo kon u de in augustus 2007 gearresteerde national organizing secretary en tevens broer van voorzitter Maina Njenga, Njoroge Kamunya, noch de coördinator van de Nakuru regio, Kamondo Karuri, situeren (gehoorverslag CGVS, p. 21 en 30) (zie landeninformatie). Bovendien bleek u nog nooit van de voorzitter van de politieke vleugel van de sekte gehoord te hebben, Charles Ndungu (gehoorverslag CGVS, p. 20), die nochtans kort vóór uw vertrek uit Kenia nog ruim in de mediabelangstelling kwam nadat hij in april 2008 bij een aanslag met kogels doorzeefd werd (zie landeninformatie). Belangrijker is evenwel dat hoewel u verklaart altijd in Molo te hebben gewoond en er sinds 1997 lid te zijn geweest van de Mungiki-sekte, u niet eens blijkt te weten dat de nationale coördinator van de sekte, Ndura Waruingi, afkomstig is van Molo (gehoorverslag CGVS, p. 18), waar zijn huis in 2003 bovendien nog bestormd werd door de politie (zie landeninformatie). U bleek evenmin te weten dat Waruingi één van de medeoprichters is van de sekte (zie landeninformatie), en kon geen uitsluitsel geven over het al dan niet bestaan van een raad van ouderen binnen de beweging (gehoorverslag CGVS, p. 20-21). Voorts kon u buiten een zekere Kanyi geen enkel lid van de sekte bij naam noemen die in Molo problemen zou hebben gehad met de autoriteiten (gehoorverslag CGVS, p. 18-19). U wist bovendien niet of er samen met Kanyi nog anderen gearresteerd werden, en gevraagd of hij berecht werd, antwoordde u opmerkelijk genoeg dat u hem achteraf nooit vroeg hoe zijn zaak evolueerde (gehoorverslag CGVS, p. 19). Tot slot dient nog opgemerkt te worden dat u als lokale vertegenwoordiger in Molo een zekere Mwangi Mwaura aanduidde, die onder andere jullie vergaderingen leidde (gehoorverslag CGVS, p. 21-22), waarvan u vreemd genoeg even later tijdens het gehoor de volledige naam niet meer kon geven (gehoorverslag CGVS, p. 31). Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u uw beweerd langdurig lidmaatschap van de Mungiki-sekte dan ook niet aannemelijk, zodat evenmin geloof kan gehecht worden aan de problemen die u aanhaalt als gevolg van het feit dat u de sekte zou verlaten hebben.

De verklaringen die u aflegde betreffende de door u aangehaalde vervolgingsfeiten zijn bovendien dermate vaag en op veronderstellingen gebaseerd dat zij de door u ingeroepen “vrees voor vervolging” of een “risico op het lijden van ernstige schade” niet ondersteunen. Zo verklaarde u na het overlijden van uw vader in het geheim opnieuw naar de kerk te zijn gegaan - waardoor u impliciet de sekte had verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 28) - en ongeveer een maand na diens overlijden plots aangesproken te zijn geweest door een u onbekende man. Deze zou u begroet hebben als “man van God” en u vervolgens gevraagd hebben of u zich de gospel herinnerde. Op basis hiervan en omwille van de speciale band die naar uw zeggen ontstaat tussen leden van de Mungiki, “voelde u aan” dat u met een mede-Mungiki te maken had (gehoorverslag CGVS, p. 23-24 en 26). U antwoordde hem daarom dat u naar de kerk ging om te rouwen voor uw vader en dat u dat niet meer zou doen, waarna u de man in

kwestie nooit meer terugzag (gehoorverslag CGVS, p. 24-25). Daarna zou u zich naar eigen zeggen constant opgejaagd gevoeld hebben, ook in het kamp voor ontheemden waar u toen verbleef. Hoewel u sinds dit "incident" nooit meer rechtstreeks met de Mungiki te maken kreeg, stelde u dat de Mungiki wel degelijk nog steeds naar u op zoek was. Zo zou uw moeder in de volgende 8 maanden een aantal keer het bezoek gekregen hebben van jongeren die beweerden vrienden van u te zijn. Omdat uw moeder deze mannen echter nooit eerder had gezien, gaat u ervan uit dat het leden van de Mungiki moesten zijn, en dat de sekte derhalve nog steeds naar u op zoek was (gehoorverslag CGVS, p. 27-28). Opnieuw betreft het hier echter louter vermoedens of veronderstellingen uwentwege die op geen enkele manier geconcretiseerd worden. Gevraagd hoe de Mungiki wist dat u de groep verlaten had, diende u overigens het antwoord schuldig te blijven en stelde u: "weet niet wie me verkligde, er kwam gewoon iemand" (gehoorverslag CGVS, p. 26). Ook de mannen die zich aan uw moeder voorstelden als uw vrienden zouden haar overigens niets meer gezegd hebben dan dat, omdat leden van de Mungiki immers niet te veel met vrouwen mogen praten (gehoorverslag CGVS, p. 27). Uw verklaringen ter zake zijn dan ook dermate vaag en op loutere veronderstellingen gebaseerd dat zij de door u ingeroepen "vrees voor vervolging" of "reëel risico op het lijden van ernstige schade" niet ondersteunen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u neergelegde documenten zijn niet van aard voorgaande vaststellingen te wijzigen. Zo kunnen de foto's die u neerlegde hooguit aantonen dat u op een niet nader te bepalen ogenblik in een niet nader te bepalen kamp voor ontheemden bent geweest, terwijl de door u neergelegde kranten- en internetartikels over de Mungiki-sekte algemeen van aard zijn en u er niet in vermeld wordt, zodat deze geenszins van aard zijn de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde persoonlijke problemen te herstellen. U legt tot slot geen enkel document voor dat uw identiteit of reisweg zou kunnen aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin 2 van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert de schending aan van:

•Artikel 1 A 2 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen;
•Artikelen 48/2 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;"

2.3. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker toont niet aan waarom hij in de onmogelijkheid is zijn identiteit genoegzaam aan te tonen. Verzoekers identiteitskaart zou vernietigd zijn in een huisbrand maar hij legt geen documenten neer die dit ondersteunen terwijl brandende huizen een publiek gevaar zijn en dit niet enkel verzoeker aanbelangt maar ook de aanpalende huizen. Er kan aldus verwacht worden dat de politie tussenkomt en hierover in de pers wordt geschreven. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot zijn asielrelaas en tast zijn geloofwaardigheid aan.

2.4. Verzoekers verklaringen over zijn reisweg kunnen niet overtuigen nu hij geen nuttige gegevens over de voorbereiding en de uitvoering van zijn reis kan geven. Dat verzoeker hulp kreeg van “een blanke man Johannes” is onvoldoende om een reisweg aan te tonen. Verzoeker reisde immers met het vliegtuig naar Europa en moet op zijn minst in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Verzoeker legt geen reisbescheiden voor en maakt aldus op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Verzoeker is incoherent over de weinige gegevens op het valse paspoort. Indien verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet wist of zijn naam of foto op het paspoort stonden verklaart hij tijdens het CGVS-verhoor dat zijn foto wel op het paspoort stond en hij enkel de naam van het document niet kende (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Deze incoherentie over eenvoudige zaken tasten de geloofwaardigheid van zijn verklaringen aan. De bewering dat de smokkelaar enkel het paspoort gaf toen het document door de douanediensden werd gecontroleerd (zie gehoorverslag CGVS, p.10) is niet overtuigend. Het is echter een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Dat hij kon reizen zonder zelfs de naam te kennen die op het vals paspoort vermeld was, is dan ook ongeloofwaardig. Evenmin is het aannemelijk dat de smokkelaar hem dermate onvoorbereid zou laten reizen en hiermee zichzelf en zijn netwerk in gevaar brengen. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoekers algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van zijn voorgehouden illegale reisweg.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekers asielaanvraag werd afgewezen omdat hij zijn lidmaatschap van de Mungiki-sekte niet aannemelijk heeft gemaakt: *“De verklaringen die u [verzoeker] aflegde betreffende de door u [verzoeker] aangehaalde vervolgingsfeiten zijn bovendien dermate vaag en op veronderstellingen gebaseerd dat zij de door u ingeroepen “vrees voor vervolging” of een “risico op het lijden van ernstige schade” niet ondersteunen*”. Verzoeker meent: *“Volledig ten onrechte beweert de Commissaris-generaal dat verzoeker zijn lidmaatschap van de Mungiki-sekte niet aannemelijk zou maken (...) Het is dus zo dat niet alle Mungiki leden, zoals verzoeker één ervan is, alle details kennen van het reilen en zeilen van de sekte en alle vooraanstaande leden bij naam en toenaam kennen. Bovendien was verzoeker slechts een heel eenvoudig lid, zonder enige verantwoordelijkheid in de leiding van de Mungiki-sekte, die zich vooral interesseerde voor de spirituele kant van de Mungiki.”*

3.1.1. Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn verdediging nu van een persoon die 11 jaar lang vergaderingen bijwoont, zelfs als loutere toeschouwer, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij op de hoogte is van wat er tijdens die vergaderingen wordt besproken, wie de vergaderingen leidden en wie ze bijwoonden. Hoewel verzoeker verklaart sinds 1997 lid te zijn en vergaderingen te hebben bijgewoond, blijkt uit het verhoor slechts een beperkte kennis aangaande leden en leidinggevend van de sekte. Minstens had verzoeker de belangrijkste figuren uit zijn directe omgeving moeten kennen en de grootste gebeurtenissen. Verzoeker kende de woonplaats van de nationale coördinator van de sekte, Ndura Waruingi, niet terwijl hij afkomstig is uit dezelfde stad als verzoeker (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Die vaststelling uit de bestreden beslissing wordt in het verzoekschrift verklaard door *“zulke informatie doorgaans geheim gehouden wordt door de Mungiki”* wat bezwaarlijk kan overtuigen nu politieke figuren in essentie publieke figuren zijn. Daarenboven was verzoeker onbekend met de bestorming door politiediensten van de woning van Ndura Waruingi in 2003 (zie landeninformatie, *Five Mungiki men nabbed in Molo as 50 denied bond*) terwijl dergelijke politieacties geenszins geheim zijn en de pers haalden (zie landeninfo administratieve dossier). Het verzoekschrift stelt bovendien *“Ndura Waruingi is inderdaad afkomstig van Molo, maar heeft er nooit gewoond”* wat indruist tegen de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier die door verzoeker niet wordt weerlegd of met andere objectieve informatie wordt ontkracht (zie landeninformatie, *“Five Mungiki men nabbed in Molo as 50 denied bond” en “Gisteren hebben politiediensten in Molo de woning van de nationale coördinator van de buiten de wet gestelde Mungiki-sekte, mijnheer Ndura Waruingi, bestormd en hebben vijf volgelingen van de sekte gearresteerd”*). Ten slotte blijkt verzoeker onbekend met de leider van de politieke vleugel van de Mungiki-sekte (zie gehoorverslag CGVS, p.20). Die onwetendheid wijt verzoeker aan zijn politieke desinteresse en het hem *“in eerste instantie enkel te doen was om de spirituele kant van de Mungiki”*. Die uitleg valt niet te rijmen met verzoekers verklaring de plaatselijke vergaderingen trouw te hebben bijgewoond en gedurende 11 jaar lid te zijn geweest van de Mungiki. Ten slotte betwist, noch weerlegt verzoeker de vastgestelde ongerijmdheid in het verhoor aangaande de lokale leider van de

Mungiki in Molo. Verzoeker beweerde tijdens het verhoor dat zijn naam Mwangi Mwauri is om later tijdens het verhoor zich de volledige naam niet meer te kunnen herinneren (zie gehoorverslag CGVS, p.31).

3.1.2. Verzoekers onwetendheid op verschillende vlakken kan niet worden verschoond door zijn kennis aangaande het inwijdingsritueel en het gedachtengoed van de Mungiki aangezien deze informatie voor iedereen vrij beschikbaar is en dus ingestudeerd kan zijn. Ten overvloede is weinig overtuigend dat een overtuigde katholiek -ook in België blijkt verzoeker actief in de christelijke kerk- zich omwille van de "spirituele kant", bekeert tot een sekte die uitgesproken anit-christelijk is.

3.2. Betreffende verzoekers "vrees voor vervolging", stelt het verzoekschrift *"Indien verzoeker zich ook maar openbaar maakt en naar Kenya terugkeert wacht hem steevast de dood als ex Mungiki. Zowel de Mungiki als de regering willen zijn vel"*.

3.2.1. Aangaande de door verzoekende partij aangehaalde "vrees voor vervolging" door de Mungiki-sekte, stelt het verzoekschrift *"Vanaf januari 2008 was verzoeker een "persona non grata" en een gevaar voor de Mungiki-sekte die als ingewijde de geheimen kende van de Mungiki en die dreigde deze te zullen verraden, indien hij de sekte zou verlaten."* Deze bewering vindt echter geen grond in het administratieve dossier en druipt bovendien in tegen verzoekers aangevoerde redenen voor zijn gebrekkige kennis van de sekte. Uit het verhoor blijkt enkel dat verzoeker in januari 2008 in een kerk door een onbekende man werd aangesproken van wie verzoeker "voelde" dat hij eveneens een lid van de Mungiki was (zie gehoorverslag CGVS, p.23-25) en dat verzoekers moeder het bezoek kreeg van onbekende mannen van wie verzoekende partij 'veronderstelt' dat het Mungiki-leden zijn die hem zochten (zie gehoorverslag CGVS, p.27-28) terwijl dit uit niets kan blijken. Verzoekers voorgehouden vrees ten aanzien van de Mungiki komt bijgevolg niet oprecht voor en is louter gebaseerd op vermoedens en eventualiteiten te meer daar hij geen lidmaatschap van de Mungiki aantoot. Zijn "vrees voor vervolging" door de Keniaanse overheid omwille dit ex-lidmaatschap heeft dan ook geen grond. Hoe dan ook aangezien verzoeker zelf stelt dat de Mungiki de oorzaak zijn van al zijn problemen (zie gehoorverslag CGVS, p.28-29) kan zijn vrees voor de Keniaanse overheid bij wie hij desgevallend bescherming moet zoeken, niet overtuigen. Overigens vindt deze bewering in het verzoekschrift geen grondslag in het administratieve dossier. Verzoeker verklaarde immers tijdens het verhoor dat de politie niet op de hoogte is van zijn lidmaatschap (zie gehoorverslag CGVS, p.27).

3.3. Bovenstaande vaststellingen vitiëren geenszins verzoekers voorgehouden lidmaatschap van de Mungiki-sekte, noch zijn voorgehouden "gegronde vrees voor vervolging" door enerzijds de Mungiki en anderzijds de Keniaanse overheid.

4. Wat de neergelegde internet- en krantenartikels betreft, stelt de Raad vast dat de documenten geen verband houden met verzoekers ingeroepen vervolgingsfeiten. De foto's die verzoekende partij heeft voorgelegd tonen enkel aan dat verzoeker bij of in een niet nader genoemd tentenkamp geweest is en hebben bijgevolg geen nut in het kader van zijn asielaanvraag.

4.1. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoekende partij meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en voegt geen andere nuttige elementen toe. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de

toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK